

אַיִל תְּרוֹלֶב

הוא סוג של אייל אייל ת'ורולד או אייל לבן שפטים.

אף על פי שהמין תואר לראשונה על ידי החוקר הפולני המפורסם ניקולאי כינוי הנפוץ הוא דוווקא "אייל ת'ורולד" הייתה ששתי, 1883 בسنة פרץ'בלסקי הדגימות הראשונות שהגיעו למערב מטיבט נרכשו על ידי ג'ו ת'ורולד יחד; (Cervus;) לעומת זאת אייל ת'ורולד שב עבר שייר לסוג אייל. בשנת 1891 נחשב בטקסונומיה החדשנית כסוג (ואיל סיקה אייל קנדி, עם אייל אדמוני השם שבו כינה; (Przewalski^{um}) נפרד וקרו על שם פרץ'בלסקי בשם המדעי נשאר עד היום ופירשו בלטינית הוא "שפטים" "albirostris" "nikolai" את האיל מעלה החוטם) המתיחס לשפטים ולועו הלבנים = albus, irostris (לבן = labus). של אייל זה.

תיאור

הגבואה והקריר. רגליו הקצרות לאיל ת'ורולד יש מספר התאמות פיזיות לבית גידולו ופרוסתו הרחבות הופכות אותו למטרפס זרי, המסוגל לרוץ בשטח הררי תלול כדי להימלט מטורפיו. נחריו הן גדולות במיוחד ומאפשרות לו לנשום אויר בגובה רב, בעוד שערו העבה מגן עליו מפני הקור. תאיל הדם במין זה הם קטנים יחסית ליונקים בגודל דומה והם רבים מאוד, שתי תכונות המגבירות את יכולתו לנשום באזוריים אבוקאים דלי חמצן.

החוונה של אייל זה מורכבת משיער ארוך, גס ועבה ומשתנה בעונות: בקיץ חום פרוותה-עמוק, ובחורף אפרפר יותר; צבעה של הפרווה משתנה בין חלקי הגוף: הראש חום מרבית הגוף בצבע חום כהה, הצוואר בהיר יותר, אזור הזנב חום אדמדם, שוקולד והגחון בצבע צהבהב קרמי. הרגליים קצרות יחסית ובעלות פרסות גדולות ורחבות המתאימות לנדייה בנוף הטרשי. האף, השفاتיים, האגרון ומסביב לעין בצבע, כשל בקר לבן בולט. מין זה גם ייחודי באזוניים ארוכות וצורות המרופדות בשער לבן ורוח, בשערות פלג הגוף האחורי בעלות מראה של אוכף ובבלוטות עיניים גדולות. לזכור יש קרניות גדולות וארוכות בעלות מבנה מוזר; מעין קורה אנטית שממנה יוצאים כ-5-7 סייעופים, נופלות מדי שנה בחודש מרץ ולא מעוגלת בתחילתה כמרבית האילים; הקרניות ומגיעות לשיא גודלם בסוף הקיץ. כיתר האילים הזכרים גדולים וכבדים מהנקבות. לסוג זה אין תת-מינים.

מידות גופו של אייל ת'ורולד:

גובה הכתפיים: 120-130 ס"מ.
אורך הראש והגוף: 190-227 ס"מ.
אורך הזנב: 10-12 ס"מ.
אורך הקרן: 140-110 ס"מ.
משקל הקרן: 7-4 ק"ג.
משקל הזכר: 230-180 ק"ג.
משקל הנקבה: 160-125 ק"ג.

תפוצה וביות גידול

מצפון מרכז, ומוצי ב-מרכז ומערב סיצ'ואן אייל ת'ורולד אנדמי לסין העממית ומצפון המחוזד צפון מערב יונאן, דרום מערב וצפון מערב גאנסו, ודרומ צ'ינגןאי בעבר היה בעל תפוצה נרחבת במחוזות הסיניים במיוחד; האוטונומי הטבעי בטיבט, אך כיום הוא נמצא רק באוכלוסיות פזורות על פני אזורים אלה, וכך הנראה המספר הרב ביותר נמצא בדרום סיצ'ואן.

בית גידולו הוא שטחים פתוחים וסלעיים בגבהים של 3,500 - 5,000 מטר מעל שיחים, כרי דשא, ואדמה מרעה אלפינית. אייל, מחתנים פנוי הים, וכן יערות זה אינו מותאם רק לבית גידול קשה אלא גם לאקלים קיצוני; הטמפרטורה השנתית הממוצעת באזורי זה היא עד 1.76 מעלות צלזיוס, ובמשך השנה יש בקושי 12 ימים שבהם הטמפרטורה חמה. אף על פי שאיל הת'ורולד חי באזורי הרריים וגובהים, הוא מסתגל בקלות לאזורי נמוכים.

אקוולוגיה והתנהגות

אייל הת'ורולד פעיל בשעות הבוקר המוקדמות ושבועות הערב והלילה, בדרך כלל בעדרים של 5–40 פרטימ. מלבד עונת הרבייה הזכרים והנקבות חיים בנפרד בדרך כלל כאשר זכרים מבוגרים חיים בבדידות וצעירים בעדרים קטנים. מבחינה היסטורית איילים אלו היו חיים בעדרים המכילים 100–300 פרטים, אבל כיום עדרים של למעלה ממאה פרטים הם נדירים. חלק הת'ורולדים ניזונים מגזען. מהאקוולוגיה של הת'ורולד דומה לאייל הקנדי קליפות עצים עליים, חזזיות, דשא, רוחב של צמחים זמינים, במיוחד שעבים ועצים ערבה. בחורף שיחים, וססקיה (בקיץ), ובאופן פחות שכיח צמחים גדולים למקומות בהם המזון זמין ונחרות בחיפוש אחר מזון האילים חוצים אגמים יותר. מספר הטורפים הטבעיים של אייל זה מועטים, והידועים ביותר הם זאביים שצדים איילים אלה לעיתים רחוקות ונמריו שלג טיבטיים.

לאיל ת'ורולד יש מגוון של קולות, כולל קריאות אזעקה קולניות שקולן נשמעו למרחק של 500 מטר, צלילי נהימות שנעשים על ידי זכרים בעונת הרבייה ונמהות או יללות שנעשות על ידי איילות בוגרות או צעירות. מדי פעם הם גם עושים קולות חריגים, כגון נקישה עם הפרסות שמתרטם אינה ברורה. שניים של ציד הפכו את איילים אלה לבישנים וזהירים מאוד, מה שהופך אותם למינים שקשה לצפות בהם בטבע.

עם חזרתו של מג' אוויר הקר בספטמבר, הזכרים והנקבות ירדו לאזורי נמוכים יותר כדי להתרבות. עונת הרבייה נמשכת כ-80 ימים, בין סוף ספטמבר ועד סוף דצמבר. במהלך תקופת זו, הזכרים יכולים להיות אגרסיביים מאוד ומשמעיים שאגות בתדר גובה, מסמנים עצים ושיחים עם ריח, וחובטים אחד את השני בקרניהם. בתקופה זאת עדורים המכילים שני זכרים ומספר נקבות הופכים להיות שכיחים יותר, ולעתים מספר זכרים יחויבו יחד לשמייה על הרמן ומما שיעניק להם כוח עדיף על יריביהם.

הכתמים של העופרים מתחילה לדוער לאחר כשישה שבועות, והפרווה מגיעה לצבעה המלא עד סוף השנה הראשונה שלהם. העופרים נגמלים לאחר 10 חודשים ומגיעים לבגרות בשנה השנייה או השלישית לחייהם, אם כי הזכרים

יתחילו להילחם על הרמן רק כשהגיעו לגיל חמש. תוחלת חיים של אייל ת'ורולד: בטבע, 16-18 שנים (הממוצע הוא 10) ובשבוי, עד 21 שנים.

זברת הרים:

תפוצה:

כלומר הם חיים באזוריים גאוגרפיים נפרדים ולא, שני תת-המינים ממויינים אלו פטרית בעוד תת-המין השני נפוץ בחופיה, חופיים: תת-המין הראשון נפוץ רק בדרום אפריקה תפוצתם של שני תת-המינים מוקטעת במידה רבה. ובדרום אנגולה של נמיביה.

אנטומיה:

גודלה של זברת הרים בינוני, וכיtrag הזברות, היא מכוסה בפסים. אורך גופם (כולל ס"מ. 40-55 הראש) של פרטים בוגרים מגיע עד 210-260 סנטימטרים, ואורך זנב z-E. z.-גובה כתף נע בין 1.16 ל-1.5 מטרים. משקלם 240-370 ק"ג. משקלם של הצלב הבסיסי של זברת E. z. hartmannae. גמוך יותר ביחס לתת-המין השני הרים הוא לבן, והוא מכוסה בפסים שצבעם חום כהה - שחור, המגיעים גם לאוזור הקצה והזקיפה. הפסים שעיל הראש, הצוואר והגוף צרים ורבים יותר מאשר הרעמה בחלק האחורי של. שבאזור היישוב. הרגליים מכוסות גם הן בפסים, המגיעים עד לפרשות היישוב יש תבנית פסים מרושתת שמשיכת עד לסוף הזנב. החוטם של זברת הרים שחור.

שני תת-המינים הם מטפסים טובים, ופרוסותיהם קשות ביחס לסתויים אחרים. המאפיין המובהק ביותר של זברת הרים היא הסנתר הכפול שלה, ככלומר כפל העור המשתלשל מגונגה. ניתן להבחין בין מיני זברת אחרים: תבנית הצלב שלה נמצאת בין זו של היא נבדלת מהזברת המצואיה ב"סנתר הכפול". בין זו של זברת האגרבי הזברת המצואיה שלה; בכך שהפסים על גופה וראשה צרים ורבים יותר; בתבנית פסים מרושתת על האחוריים; חלקיה התחתוניות לבנים, ועל הבطن והחזזה יש פס שחור; באוזניים שאורכן עולה על 20 ס"מ.

רבייה:

הן יוצרות עדרי רבייה קטנים, המכילים זכר. זברות הרים הן בעלי חיים פוליגמיים אחד ו-1 עד 5 נקבות ולדות. עדרי הרבייה הללו נותרים ייצבים לאורך השניים, והנקבות נשארות לרוב באותו עדר רבייה במשך כל חייהם. מצב זה מוביל לכך שיש עודף של זכרים. "הזכרים העודפים" מקימים קבוצות "רווקים", שמנתה יוצאים זכרים לעדרי רבייה. עדרים חדשים שכאלו נוצרים כאשר זכר רווק מושג נקבה צעירה מעדר חסר

זכרים, או כאשר נקבת מובגרת עוזבת עדר מפורך, למروת שהנקבה האחרון אינו נפוץ. לעיתים זכר רוק מנסה להשתלט על עדר רבייה מסוים. במקרה כזה, יתרחש קרב רציני הכלול בעיות ונשיכות בין הזכר המתגזר לזכר המאוגר. במידה והזכר המתגזר ינצח בקרב, הוא יזכה בכל הנקבות שבו כיחידה אחת. לעיתים עדדים אחדים מצטרפים זה לזה ויוצרים אוכלוסיות גדולות יותר.

זברות הרים מזדווגות אחת לשנה אחת עד שלוש שנים, ואין עונת רבייה מוגדרת, כך, למשל כל השנה. עם זאת, אצל תת-המין הראשוני שהם עשויים להזדווג E. z. *zebra*, לעומת זאת אצל תת-המין השני, E. z. *hartmannae*,

הוא מתרחש בחודשים נובמבר - אפריל. לאחר הרוין בן שנה אחת يولד סיה אחד במשקל 25 ק"ג ובאזור (גוף וראש) של 120 ס"מ. הוא יינק עד גיל עשרה חודשים, ולאחר מכן 37 חודשים הוא כבר יהיה עצמאי. הזכרים מגיעים לגודל מרבי בגיל 42 חודשים לערך, ויכולו להיות מוכבלי עדר במשך חמיש שש שנים. הנקבות ותמלתנה את הסיה הראשוני בגיל 3 – 6 שנים, כאשר הגיל תגענה לבגרות מינית המצווע לארע זה הוא 5.5 שנים. הן פוריות עד גיל 24 שנים. בהיולדו, הסיה יהיה מפותח למדי. בשבועות הראשונים ישאר קרוב לאמו, שתמנע כל קשר בין חבריהם אחרים בעדר. תפקיד האב בדגה ההורות אין ישיר, והוא לרוב מסתכם בהגנה על הצעירים בעדר. זברות הרים מגיעות לרוב לגיל 20 ומעלה. הפרט המבוגר ביותר שתועד מת בגיל 29 ושישה חודשים.

התנאהות:

זברת הרים היא בעל חיים חברתי, מה שמתבטא בכך שהיא אוכלוסיות המין מורכבות יחד עם זאת עדרי, מעדרי רבייה ומקבוצות רוקים. היא אינה בעל חיים טריטוריAli הרבייה חיימ בטריטוריות שגודלה המוצע הוא כ-6 – 20 קמ"ר בחורף (בקיץ הטרייטוריות קטנות יותר) ושהופות ב민ידה הרבה את הטריטוריות של עדרי רבייה אחרים. המין, על שני תת-מינים, הוא פעיל יום, ועיקר פעילותו נעשית בשעות הבוקר המוקדמות ובשעות בין הערבבים. ברובית שעות היום הם נחים או אוכלים. כאשר קר, זברות הרים תחפשנה אחר מקום מחסה בגאות מיערים ובמערות לא עמוקות, או שתעמודנה במקום אליו מגיעות קרני המשש על מנת להתחם.

כבר אוריאל: כלה אוליגו

תיאור:

את כבש האוריאל הזכר ניתן להבדיל מכבשי בר אחרים במספר אופנים כשביניהם קרניו הגדולות והמסולסלות; הקרן עבה מאוד מהבסיס עד אמצע הקרן, ומהאמצע היא הופכת לדקה יותר בצורה שאינה בולטת כל כך אצל כבשי בר אחרים. הקרן צומחת באוזר המצח לכיוון הצדדים ואחורה מעט, יורדת בעיקול חד לכיוון מטה באוזר האוזניים וחוזרת ומתעקלת למעלה באוזר הלחיים. אצל זכרים מבוגרים עשוי להתחיל סיבוב שני או שלישי, כשהקרן מסתובבת סביב עצמה כבוגר. אצל חלק מהת-המינים הקרן צומחת לכיוון מעלה ומתעקלת אחורה, ואני חזרה כלל קדימה להחיהים. קרניו של כבש האוריאל בולטות יותר מכבשים אחרים, כיון שלכל אורך יש פגימות וחריצים גדולים, וקטנים. גם לנקבות יש קרניים אולם הן קטנות כמעט פי-6, דקות מאוד בצורת הרבה צבע הקרים. וצומחות לכיוון מעלה ומתעקלות למטה באופן המזכיר את קרני הצפיר נع בין חום בז' לחום אפרפר.

של מין זה היא קצרה בכל העונות, כאשר בחורף היא עבה יותר ובקייז היפרואה הופכת להיות דלילה לאחר נשירה השכבה החיצונית הנראית צמר. צבע היפרואה חום אדמדם בהיר או כהה אחד בכל הגוף, בעוד שהחלק העליון של - הוא נחושת הרגלים כהה מעט, והחלק התיכון לבן או אפרפר בהיר; בחורף צבע היפרואה הופך לבHIR ודהוי יותר. הגחון באופן כללי צבע אפרפר בהיר, כשהלעיות יש בו פסים כהים מעט. שפעים רבים הכתם הלבן בשפותיים נמשך לאורך החוטם עד העיניים. התכוונה הבולטת והיהودית ביותר של כבש האוריאל היא השיער החזיתי ונמשך מלועו ועד חזזה, ומורכב משערות ארוכות שנוטות שמווקף בשיער שחיר הלבן לו מראה אצילי של כבש עם זקן ארוך מאוד אם כי אין זה זקן ממשי (לכבשים, בניגוד לעיזים, אין זקן). השיער החזיתי הוא הארוך ביותר מכל תת-המינים של המופלון, וכן שיער ארוך זה מצוי בעיקר אצל תת-המינים. מכל מיני וסוגי תת- mishpachת הייעלים הקאשמיירי והכספי, בעוד שאצל תת-המינים אחרים השיער החזיתי משתנה בין קצרץ ובעל צבע שחור אצל תת-המין האפגני, ארוך בינווני עם שיער לבן למעלה ושיער שחור למטה אצל ת-המין הבוכארי, או אפור קצרץ אצל ת-המין הפונג'abi.

הבדל בין זכרים לנקבות) של כבש האורייאל בולטת בעיקר (הדו-צורתיות זוויגית באربעה דברים: 1) קרניהם: גדלותם כאמור אצל הזכרים מהנקבות; 2) מידות גופו: הזכרים גדולים וכבדים באופן משמעותי מהנקבות; 3) צבע הפרווה: פרות הזכרים כהה יותר מהנקבות, אם כי ההבדל ביניהם אינו בולט אצל לבשים אחרים; 4) שיער הזיתוי: הנקבות נעדכנות שיער הזיתוי לחלוטין.

את כבש האורייאל ניתן להבדיל בקלות המופلون האירופאי, כיוון שצבעם פרוותו של הלה רגוניים יותר, וכוללים שיער הזיתוי שחור, אוכף שחור בגב, מותניים וגהון לבנים כשלג, וכתמים אדמדמים כהים בצדדי הראש והחלק האחורי של הגוף. הכבש הארמני לעומת זאת דומה למדי לכבש האורייאל אך שהזיהוי ביניהם מסובך יותר,อลם באופן כללי פרוותו קצרה אף יותר מכבש אורייאל, השיער הזיתוי שלו קצר יותר ולפעמים אף נעדן לחלווטין, גבו כהה יותר, יש לו לעיתים כתם אפרפר דהוי בצדדי הגוף, רגליו אפרפרות ולאורכם פס כהה. מעבר לכך מבנה ומידות גופו של כבש האורייאל זהות לאלו של כבש המופлон והכבש הארמני. לכבש האורייאל יש גוף ארוך וראש וצוואר קצרים. רגליו דקות וארוכות, פרסתוינו קצרות וחזקות, זונבו קצר וכהה מעט. אוזניו דקות ובאזור ביןוני, עיניו ביןוניות וצחהבות ומתחתם נمشך פס כהה עד בלוטות ריח קטנות וכחות. אףו שחור ומחורץ, ומסביבו כתם לבן.

מידות גופו של כבש האורייאל הן:
 גובה הכתפיים: 110-80 ס"מ.
 אורר הראש והגוף: 140-100 ס"מ
 אורר הזנב: בסביבות 10 ס"מ.
 אורר קרןذكر: עד 100 ס"מ.
 משקל הגוף: 90-30 ק"ג.

בהנחה שכבש האורייאל הוא מין נפרד, הוא מחולק לתת-המינים הבאים:

- בסיווג תחת המופлон קריי "מופלון" (*vignei*; v. O.) אורייאל קאשMRIי לפקיסטן המחולק בין הodo מצוי בחבל קשמיר; 1841-קאשMRIי), תואר ב.
- מצוי; 1842-מופלון אפגני"), תואר ב"; v. *cycloceros* (O.) אורייאל אפגני ובמידה פחותה גם באיראן, טורקמניסטן פקיסטן, בעיקר באפגניסטן.
- (1850-מופלון כספי"), תואר ב"; v. *arkal* (O.) אורייאל כספי.
- מצוי; 1914-מופלון בוכארי"), תואר ב"; v. *bochariensis*; (O.) אורייאל בוכארי ובמידה פחותה בטורקמניסטן, וטג'יקיסטן בעיקר באוזבקיסטן.
- 1913-מופלון פונג'אבי"), תואר ב"; v. *punjabensis* (O.) אורייאל פונג'אבי; ובולוצ'יסטן פונג'אב: אנדמי למחוות פקיסטן.

アイומים ושימור:

בשל ירידת של (VU), במצב השימור פגיע IUCN כבש האורייאל מסווג על ידי אוכלוסיותו בסביבות 30% בתחום של 24 השנים האחרונות הנובעת בעיקר

לבשר ופוחלצים ואובדן בית גידול, וכן תחרות עם בעלי חיים, חורפים קשים, מציד ומלחמות המועברות על ידי טריפה, לקיחת טלאים כחית מhammad, הכלאה עם כבשי בית חיות מhammad. תת-מינים כגון "אוריאל קאשmiri", "אוריאל אפגני" ו"אוריאל כספי" סובלים גם ממצב פוליטי רעוע בתפוצתם כגון: מלחמות אזרחים בטאג'יקיסטן, עימות בין הודו לפקיסטן על חבל קשמיר ומלחמות אפגניסטן.

חלק גדול מהת-מינים מצויים באזורי מוגנים גדולים או קטנים, ובמקומות רבים בית גידולם הבלתי-נגיש מגן עליהם מצד בלתי חוקי. כמו כן תת-מינים רבים מצויים בגני האוכלוסייה העולמית נאמדת بلا יותר מ-40,000 פרטים בטבע חיוט.

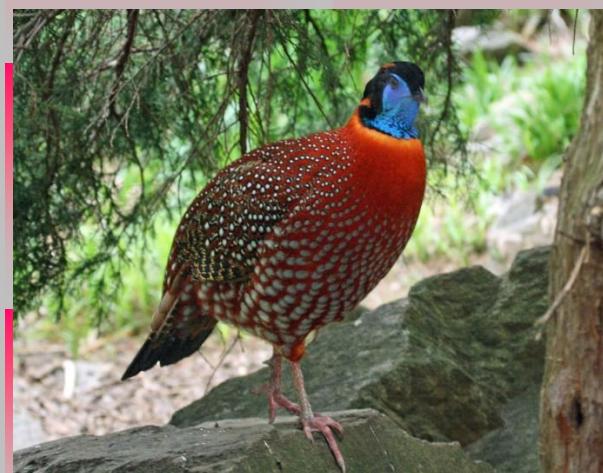

טרגופן פניני; טרגוףן סנ-קון

מקושט ואדום הוא מין דמיי תרגול (*Tragopan satyra*: שם מדעי טרגופן פניני) ובעיקר בהרי ההרים באזורי הרריים בדרום אסיה ממשפחה הפסיוניים מהסוג טרגופן הוא חי ביערות הרריים של בוהוטן נפאל, טיבט, ובמונגוליה הודו ההימלאיה שונות. הם חיים בגובה שבין 8,000 ל-14,000 מטר. הם בין עצי במבוק ורודהנדראון עצי אלון

משקלם 1.6-2.1 ק"ג ואורכם, כמו אצל פסיוניים רבים בהרבה מהנקבות 67-72 ס"מ, כשהנקבות שוקלות 1-1.2 ק"ג ואורכם כ-57.5 ס"מ. הזכר גם מקושט מהנקבה המוסווית והאפורת, צבע נוצותיו אדום חזק והוא מנוקד בנקודות לבנות וראשו כחול ומעוטר בנוצות שחומות. בעונת הרבייה הזכר מהכח מאחוריו סלעים ושיחים, למטרות הגנה עד שרואה נקבה הוא מתנפח ופורש את נוצותיו וגם זוקף את צווארו במטרה למשוך אותה.

הטרגופנים מאויימים מעט על ידי קריתת יערות ופגיעה באזורי חיותם.

לופפור נוצץ קופפור נזאגה

הוא מין דמי, או מונאל נוצץ (*Lophophorus impejanus*; שם מדעי: *Lophophorus impejanus*), הגבויים והוא הציפור היחי בהרי ההימלאיה, צבעוני מהסוג מונאל תרגול של נפאל הלאומית.

זהו פסיון גדול יחסית, אורכו עד 70 ס"מ ומשקלנו עד 2,150-2,380 גרם. מין זה מקושט ובוהק מאד, ראשו הירוק והבוהק מעוטר בזוג ציצות, נוצחותיו בצבע אדום-נחושת על העורף, הכנפייםocabci צהוב, יroke כהה, סגול וכחול והזנב גם נחושת. לעומת הנקבה אפורה ובעלת צבעי הסואנה והיא גם קטנה ממנו בהרבה.

הלוופפור נפוץ ביערות הרריים, ערבות וצוקים במדינות וככל הנראה גם בהוטן, דרום טיבט, נפאל, הודו, חבל קשמיר, פקיסטן, אפגניסטן: הbaboot בבורמה.

למה מצויה דגלו נזירים?

ואחד מסמליו המובהקים, לlama בסוג himin (Lama glama: שם מדעי)lama מצויה משמשת לבשר וכבاهמת משא עיקרית. באמריקה מוכרת כחיה מבויתת, של הררי האנדים בידי הילידים. שם היא חייה בגבהים של 4,000-2,000 מטרים מעל פני הים. יש לה אך למין זה אין כלל אוכלוסיות, תיעוד קדום ביותר מזמן התקופה הפרה-קולומביאנית בבר.

באזור האנדים מבטאים את שמה. מקור שמה של החיים הוא בשפת הקצ'ואה העתיקה **לימה**.

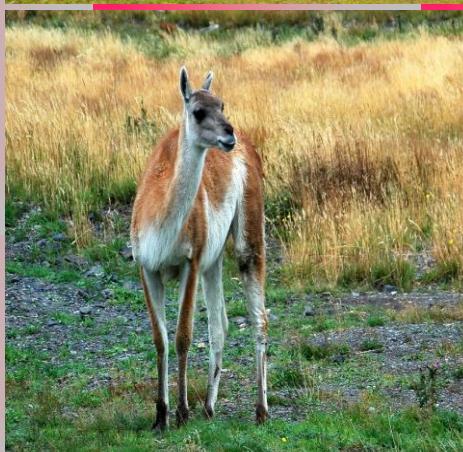
הפוצה ואזרוי מהיה:

הן אזור המניה ומערב בוליביה בדרום-מזרחה פרו (Altiplano) הרמות הגבוהות ושביה שיחים, עצים – הטבעי של המין. אזורים אלו מכוסים בצמחייה נמוכה גובה. הרמות מחולקות לאזור הצפוני ובו מגוון ממוזג ותוואי שטח הררי, ולאזור הדרומי ובו אקלים מדברי.

תיאור הלמה המצוייה:

הלמה, כמו הגמלים, בעלת צוואר וגפיים ארוכים, אוזניים ארוכות ומחודדות ושפה הדומה ליתר מיני הגמלים של העולם, בולטת. היא חסרת דבשת ומן הגדול בקבוצה זו, ואלפקה גואנקו – החדש. ללמה פרווה צמרית על כל גופה, הונים השונים בעלי גדים שונים וצבעי פרווה מרובים. הכסות הנפוצה היא בגוון חום אדמוני, עם טלאים צהובים ולבנים. גובה הלמה הבוגרת הוא בין 1.40 ל-1.80 מטר בגובה הראש. הןשוקלות בין 127 ל-ショקל בין 9 ל-14 ק"ג. תוחלת החיים של (cria) 204 ק"ג. ולד הלמה (שנקרא קריה הלמה נעה בין 15 ל-25 שנה, ומספר פרטיהם חיו גם 30 שנה ויותר. למות מעדיות להיות עם למות אחרות כעדר. למות יכולות לשאת כ-30%-25% ממשקל גופן. הלמות נחשות להיות נבונות יחסית, המסוגלות ללמידה מושנות עצמן לאחר מספר תזרות.

פּוֹזִין קְוָלָאוּ פּוֹזִין נְזַקָּאוּ

הוא ועד נפאל הפסיון הוא עוף חום ביןוני וצנור המוגבל ליערות הרריים מIGHLANDS הצפונית והמזרחתית. הם נוטים לא לעבור את קו העצים לסין נמצא מצפון מזרח טיבט נוצות הזכר אפורות-כסופות ומפוספסות בשחור. ראשו שחור וחזהו בצבע חום-ערמוני עם נקודות לבנות על הצוואר. מאחוריו הראש יש זכר ציצה גדולה בצבע שחור ובקצת צהוב. לעומת הנקבה צבעה רך בחום מוסווית יותר ממנו, לשני המינים זנב לבן וארוך. אורכם של הפסיונים 58-64 ס"מ ומשקלם 1135-1415 גרם, כשהארך הנקבות 18-22 ס"מ ומשקלן 1025-1135 גרם.

זה אחד הפסיונים היוצרים מוסווים אבל הוא קורא בשירה מרכיבת לנקבות, בעיקר בשעות השחר, אותן הם עושים בין השיחים. הם מקנים על הקרקע אבל ישנים על עצים בלילה כי להקטין סיכון מטרפים.

מרמיטה אנטנס

אלפינית: אנטנס

תיאור:

אורכה של מרמיטה בוגרת הוא כ-42 עד 54 ס"מ ללא הזנב, שאורךו כ-13 עד 16 ס"מ. צבע הפרווה של המרמיטה נע מצהוב-חום לאדום ולאפור כהה. משקלן של המרימות בו המרימות אוכליות כמות גודלות, משתנה מאוד בכל עונה: הוא גבוהה יחסית בסתיו בסתיו משקליה. ונמוך יחסית באביב. של מזון על מנת לעבור בהצלחה את שנת החורף של המרמיטה הוא כ-5.5 עד 8 ק"ג, ובאביב הוא כ-2.8 עד 3.3 ק"ג

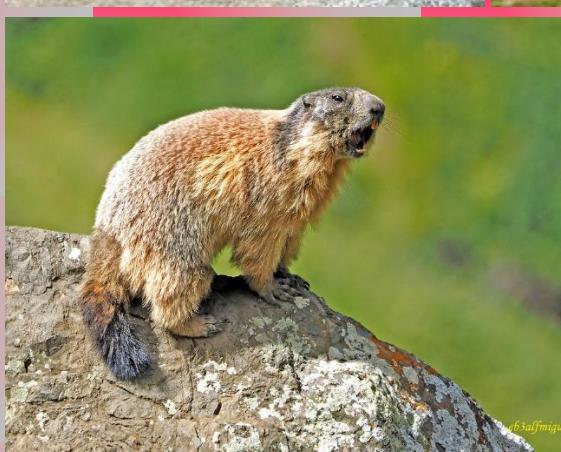
徊שה:

הנקבה הדומיננטית מפחיתה את מספר הצעאים של שיאפשר להם לעبور את החורף הזכר שלה מנוקבות אחרות על ידי כך שהיא רבה איתן בזמן שהן בהירyon, וכך גורמת לנולדים עד ללחץ שהוא את הילדים. ההירyon נמשך כ-33 עד 34 ימים, ובכל שגר ופרווה, שבעה צעאים, למרות שבדרך כלל נולדים שלושה. הגורים נולדים עיוריים בהה צומחת ימים ספורים לאחר הלידה. למשך תקופה של כ-40 ימים הגור תלוי באמו, שמביאה לו אוכל אל המאורה, ולאחר תקופה זו הגור כבר מתחפש עצמו. צבע

והגור מגיע לגדל המלא , האופייני למרמיות בגירות מופיע בסוף הקיז. הפרווה בגיל שנתיים ולבגרותו המינית

שנת חורף:

את המהילות שלhn; הריפוד יהוה מצע, שעליו לקראת סוף הקיז, המרמיות מרפדות של וצואתן שלhn. המאורה נחסמת על ידי אדמה הן יוכלו לישון את שנת החורף המרמיות. בבוא החורף (לעתים גם באוקטובר) המרמיות מצטופפות ביחד ומתחילות של המרמיות צונחת דרסטיבית ל-5 את שנת החורף שלhn. במלכה, קצב פעימות הלב פעימות בדקה, טמפרטורת הגוף שלhn יורדת לטמפרטורת הסביבה שבה הן ישנות, וקצב שלhn יורד ל-1 עד 3 נשימות בדקה. תהליכיים אלה מורידים את כמות הנשימות שהמרמיטה צורכת, ומאפשרים לה לעبور את כל החורף בשינה בלי צורך השומן לאכול; למרות זאת, ישנן מרמיות (בעיקר צעירות) שמთה מרעב בעת שנת החורף.

צ'ינצ'ילה

הצ'ינצ'ילה היא חברתית שחיה בזוגות או בקבוצות משפחתיות גדולות יותר. סביבת המחייה הטבעית שלהן היא מקומות סלעיים והרריים. כדי לתקשר ביניהן הצ'ינצ'ילות משתמשות מגוון רחב של צליילי ציויצים וחריקות שונים.

marshimot, benu haצ'ינצ'ילה פעילה וסקנית מאוד ובULA יכולות אתלטיות על מנת להסידר מזיקים לגובה. היא משתמשת בחיכוך גופה בחול. יכולתה לקפוץ מהעור והפרשנות

תוחלת יהיה בין 15 ל-20 שנה.

צ'ינצ'ילות בעבר. ציד רב עד כדי כך שהן פרוות הצ'ינצ'ילות הייתה אחת הסיבות לצידם. לפעמים בתנאים אכזריים ביותר, ביום מגדים אותן בחותם. היו קרובות להחדרה הצ'ינצ'ילה משתמשת ביום גם כחיתת מהם

רבייה:

בגיל 7–8 חודשים. ההריון עשוי להימשך ארבעה הצ'ינצ'ילות מגיעות לבגרות מינית חודשים ובסופה הצ'ינצ'ילות ממילוטה בממוצע שני גורים. הצ'ינצ'ילות עושיות להיננס מתיחמת מחדש כל 4 שבועות. הנקבה. אפילו כעבור שלושה ימים מההמלטה להריון משך ההריון שלה 111 יום. ההמלטה נעשית בדרך כלל בין השעות 5–8 בבוקר. הגורים נולדים במשקל 30–70 גרם, עם עיניים פקוחות ומכוונים בפניהם. כמו כן הם נולדים עם מערכת תנוועה די מפותחת. הצ'ינצ'ילה יכולה להמליט עד פעמיים בשנה. משקלם הממוצע של הגורים כ-30 גרם. הגורים מפסיקים לינוק בגיל 8 שבועות בערך.

מבנה גוף:

הצ'ינצ'ילה רכה ונעימה למגע. אורך גופה פרוות, לצ'ינצ'ילה 4 רגליים קצרות עד מאוד 38–32 ס"מ ואורך הזנב 10–17 ס"מ. ברגליה הקדמיות יש לצ'ינצ'ילה 5 אצבעות, שבזורהן היא יכולה לתפוס דברים, בדומה לאדם. לעומת זאת, ברגליה האחוריות רק ארבע אצבעות, והן גדולות פי שניים מהקדמיות. בדומה הדבר. הצ'ינצ'ילה גדלות באופן קבוע, בקצב של 5 ס"מ בשנה אחרים שניים למקרים ועלול ליצור בעיות, שכן ללא השגחה הצ'ינצ'ילה מסוגלת לכרסם בגדים, רהיטים, ספרים ואף חותי חשמל, דבר שיכול להוביל למוותה. משקלה הממוצע לבוגרותה הוא 500 גרם. שחור, 'בז, לבן – וכו'. בצבעים אחרים אף היום קיימות הכלאות, צבעה הטבעי הוא אפור

תזונה:

ומקליפות עץ. בגידול ביתי מפירות, וניזונה בטבע משורשים הצ'ינצ'ילה היא צמחונית היא ניזונה מפירות מיובשים וממזון יבש לחיות. הצ'ינצ'ילה רגישה לעמילן ולכט לא אוכלת תירס.

 Homeless

וַיַּעֲשֵׂה לְפָנָיו

המִחְיָלָה: לְפָנָיו

הוא (**Lagostomus maximus**) הוייסקאש המכונה בקיצור ויסקאש הוייסקאש חיה שבתת-סדרת דמווי קביה הררי ממשפחה הצ'ינצ'יליים מין מכרסם זהו המין היחיד ופרגואוי בוליביה, במחילות בערבותה העשב ההרריות של ארגנטינה. מין נוסף בסוג

מאפי שהוא בעל לסת גדולה, שפתו התחתונה שחורה, הוייסקאש מזכיר במקצת אוגר והעלiona לבנה, ויש לו שפם ארוך. עיניים קטנות וגופו שעיר. הוא שוקל עד 9 ק"ג ואורכו בערך 500 מ"מ. צבע פרותו הסמייה אפור-חום (הצבע שונה בין אזור לאזור בגופו), וברגליים הקדמיות יש ארבע אצבעות, לעומת שלוש אצבעות ברגליים האחוריים. זנבו של הוייסקאש גם הוא קטן.

הוייסקאשים טובים בחפירת מנהרות ונעזרים בכך על מנת לשروع. בלילות הם יוצאים ללקט מזון מעל פני השטח. מזונם העיקרי הוא עשבים ושיחים צעירים.

החברות מחולקות. הוייסקאשים חיים בחברות קטנות החיים מתחת לקרקע הפensus לקבוצות של זכרים ושל נקבות וזכרים מתבגרים עוזבים את להקות הנקבות, אך בעונת הרבייה שוחים חלקם עם הנקבות.

הם אינם נמצאים בסכנת הכחדה כלשהי.

© Klaus Rudloff, Berlin

